

Glazen plafond? Meiny Prins, onlangs verkozen tot Zakenvrouw van het Jaar, gelooft er niet in. "Maar bij een familiebedrijf als Priva is het misschien makkelijker om door te groeien naar de top dan bij een beursgenoteerde onderneming."

'IK HEB MIJN EIGEN KEUZES KUNNEN MAKEN'

Meiny Prins

directeur Priva / Zakenvrouw van het Jaar

Dat vrouwengedoe', lachte Meiny Prins toen ze een aantal jaren geleden werd gepolst om mee te doen aan de verkiezing van Zakenvrouw van het Jaar. De uitnodiging werd beleefd afgeslagen. "We waren er ook nog niet klaar voor", zegt Prins (46), directeur van Priva, een bedrijf met een omzet van 70 miljoen euro uit het Westland dat klimaatssystemen levert voor kassen en gebouwen. "We zaten midden in het samenvoegen van het agro- en het 'building'-bedrijf tot één marktgerichte onderneming. Dan moet je niet aan zo'n verkiezing meedoen. De boodschap moet door iedereen binnen het bedrijf worden gedragen."

Dit jaar deed Prins wel mee. Met succes. "Het was een perfect moment om mee te doen. We zijn nu één bedrijf. Al die aandacht is zó goed voor je onderneming. En voor de sector, want ik vind dat bijvoorbeeld de glastuinbouwsector wordt onderbelicht." Voor Prins is het dit jaar dubbel feest: Priva bestaat ook een halve eeuw.

Het winnen van de titel Zakenvrouw van het Jaar leverde Prins behalve media-aandacht ook een volle e-mailbak, 80 sms'jes en, vanzelfsprekend in

WAAR?

Elzenduin Beach, Ter Heijde

WAT?

Voorgerecht: Kingkrab met tonijn, komkommer en zeewier

Hoofdgerecht: zeebaars met snijbonen, ansjovis en bospeen

Nagerecht: mascarpone

KASSA

€59,00

het Westland, veel bloemen op. "Overweldigend", zegt een zichtbaar opgetogen Prins, die als lunchlocatie voor Elzenduin Beach heeft gekozen. "Je krijgt er ontzettend veel energie van." Op deze zonnige lentedag is het bijzonder goed toeven op het strand van Ter Heijde aan de rand van het Westland. "Dit is een prachtige plek die je moet weten te vinden. Ik ben gek op lunchen, maar dat doe ik vooral als ik vakantie heb."

Prins gelooft niet in een glazen plafond voor vrouwen. "Het zijn altijd eigen keuzes. Maar om eerlijk te zijn: bij een familiebedrijf als Priva is het misschien wat makkelijker om door te groeien naar de top dan bij een beursgenoteerde onderneming met een old boys network." Zij ziet graag dat vrouwen 'aangehaakt' blijven in het arbeidsproces. "Drie dagen per week werken is bij ons echt het minimum."

Ondanks kinder- en naschoolse opvang is de zorg voor de kinderen voor vrouwen nog steeds een hindernis om carrière te maken, erkent Prins. Om die twee toch te kunnen combineren heeft ze een voorstel, zegt ze opgewekt. "De groep die oppast of de tuin doet, doet dat nu vaak nog zwart. Professionaliseer die groep met een collectieve verzekering en pensioenopbouw. Bovendien moeten de kosten van die klusjesmannen- en vrouwen aftrekbaar worden gemaakt van het bruto-inkomen." Zelf heeft Prins, moeder van twee inmiddels volwassen kinderen, altijd vijf dagen per week gewerkt. "We hadden een Engelse au pair die opruimde, kookte en voor de kinderen zorgde. Perfect en niet duur. En mijn kinderen waren van jongs af aan tweetalig."

Bij de geboorte van haar kinderen was fulltime blijven werken voor een vrouw niet bepaald gebruikelijk. En dat is het nog steeds niet, constateert Prins met lichte teleurstelling. "Ik heb niet het gevoel dat er veel veranderd is. Dat vrouwen automatisch minder gaan werken, vind ik een beetje ouderwets. Als een vrouw fulltime blijft werken, maakt de omgeving daar nog steeds opmerkingen over in de trant van: waarom doe je dat nou? De druk op vrouwen is groot. Ze worden opgezadeld met een schuldgevoel." Spottend: "Terwijl een vader die een papa-dag opneemt een echte held is."

Op de lange termijn zal de situatie heel anders worden, denkt Prins. "Door de grijze golf zullen mannen én vrouwen moeten blijven werken. Je hoeft dan niet meer te discussiëren of dat leuk is of niet. Het is een gegeven."

RECLAMEBUREAU

Prins bouwde buiten het familiebedrijf een eigen carrière op voordat ze zes jaar geleden bij haar

WAT VERDER TER TAFEL KOMT

vader de zaak inging. Ze werkte eerst als lerares Nederlands en aardrijkskunde om daarna een paar maanden met haar man (een kapitein) een aantal maanden op zee te vertoeven. Terug in Nederland studeerde ze grafische vormgeving en begon ze tegelijkertijd haar eigen reclamebureau. "Mijn hart lag bij de creativiteit."

Prins was niet verrast toen ze door haar vader werd gevraagd om zijn opvolger te worden. "Daar werk je samen naartoe. Ik vond managen heel leuk en had aangegeven een bedrijfseconomische studie te willen doen. Toen zei mijn vader: 'Als dat zo is, waarom kom je dan niet bij Priva?'"

Sinds haar entree richt Priva zich nadrukkelijk op duurzaamheid. Prins' eerste besluit was het de deur uitdoen van de vervuilende CO₂-warmtekachels, het

'ER IS NOG STEEDS GEEN GOED BESLUIT GENOMEN OVER HET ONTSLAGRECHT. SCHANDALIG!'

apparaat waarmee het in 1959 allemaal begon. Bescheiden: "Maar dat was ook omdat ze alleen nog in de intensieve veeteelt werden gebruikt. En daar hadden wij helemaal geen positie in." De nieuwe 'Priva-campus' in De Lier is klimaatneutraal. Met lichte trots: "We hebben geen gasaansluiting. Zonnepanelen? Die zijn nog te duur. We wachten op de nieuwe generatie zonnecellen."

Volgens Prins was Priva al lang bezig met duurzaamheid, alleen gebeurde dat onbewust. "Telers konden hun economisch rendement verbeteren door energie te besparen. In de glastuinbouw wordt nu echt gestreefd naar een lager energieverbruik, maar in de bebouwde omgeving moet nog veel gebeuren."

Prins wordt somber wanneer de situatie in de markt ter sprake komt. "De omzet in de glastuinbouw is met 30 procent gedaald. Er wordt geen krediet meer afgegeven om te kunnen exporteren. De gebouwenkant loopt nog erg goed, maar daar gaat het om projecten die al vergeven zijn."

Volgens haar is een koude sanering in de glastuinbouw nabij. Op verontwaardigde toon: "Bedrijven gaan failliet omdat er nog steeds geen goed be-

sluit is genomen over het ontslagrecht. Schandalig. Ze kunnen niet snel schakelen.

Hoe probeert u de crisis te overleven?

"Door harder te lopen voor kleinere opdrachten. Grote projecten worden niet meer vergeven. Het worden magere jaren, maar we hebben vlees op de botten. Dit jaar komt de omzet uit op ergens tussen 60 en 70 miljoen euro. De afgelopen jaren groeiden we telkens met een procent of 12."

U heeft niet van jongs af aan in de zaak gezeten. Waarom niet?

"Daarover werd niet eens gesproken toen ik een jaar of achttien was. Mijn vader was er niet mee bezig."

Omdat u geen jongen was?

Verdedigend: "Dat was overal zo, en het werkt vandaag nog zo, denk ik." Schertsend: "Stel je voor dat ze zwanger raakt, dan zijn we haar weer kwijt. Je ging gewoon je eigen gang. Ik had geen idee wat ik wilde worden toen ik van de middelbare school kwam. Ik ben toen maar het onderwijs ingegaan. Het is goed geweest dat ik een persoonlijke ontwikkeling buiten het familiebedrijf heb doorgemaakt, eigen keuzes heb gemaakt."

Zou u ook in een beursgenoteerd bedrijf kunnen werken?

Na enig nadenken: "Dat weet ik niet. Ik ben wel nieuwsgierig hoe het is in een echt groot bedrijf. Ik hoor van medewerkers die bij zo'n bedrijf hebben gewerkt, dat ze zich bij ons thuisvoelen omdat er niet alleen op cijfers wordt gestuurd. We gaan niet voor het allerhoogste rendement om aandeelhouders tevreden te stellen. Er gaat veel geld naar ontwikkeling en daar wordt niet aangezet, ook niet als het noodzakelijk is om zwarte cijfers te schrijven."

Kijkt uw vader nog over uw schouder mee?

"Hij is erg betrokken, maar heeft wel afstand genomen. Elke maandag praat ik hem bij tijdens een lunch op mijn kantoor. De grote wens van mijn ouders was dat de zaak gecontinueerd zou worden binnen de familie. Juist daarom geeft hij veel ruimte. Als familie – mijn ouders en de drie kinderen – zijn we nu aandeelhouder."

U bent ook nog steeds voor de helft eigenaar van uw reclamebureau. Waarom houdt u dat belang aan?

Aarzelend: "Dat heb gedaan vanuit het gevoel van: stel dat het niet lukt bij Priva, dan kan ik nog terug."

Een ontsnappingsroute dus?

"Het was ook nogal een stap, van een klein bedrijf van 14 man naar een onderneming met 400 man. Ik wilde wat achter de hand houden."

